

היישוב, הנזכר לראשונה כבר במחצית המאה הי"א, קיבל זכויות עירוניות במאה הי"ד. הרישום העתיק ביותר המאשר את נוכחותם של היהודים בשיירפץ מקורו ב-1739, אולם קרוב לוודאי שהיהודים התישבו כאן עוד מוקדם בהרבה. ההתיישבות בחלקי העיר המהווים את רכוש הכנסייה נאסרה על היהודים, ולכן הם חיו בצ'אפלין, מעברו השני של נהר השיירפניצה. ב-1775 נבנה שם בית כנסת.

החל מסוף המאה הי"ח היהודים היוו את רוב תושבי שיירפץ – אחוז התושבים היהודים נע בין 50 ל-62 אחוז. ב-1862 בוקם רשמית ה"רובע היהודי". חייה של הקהילה סבו סביב הרובע היהודי – נמצאו שם רכיבי התשתית של הקהילה: שלושה בתי כנסת (הגדול מביניהם נבנה לפני שנת 1858), שישה בתי מדרש ומקווה.

מן ההתחלה רוב יהודי שיירפץ עסקו במסחר. לעיר הובאו בעיקר בדים לתפירת בגדי נשים, וגם מוצרי עזר לתפירה ורקמה, וכן תבלינים, חמאה ודגים. בתקופת הכיבוש הפרוסי לאחר חלוקת פולין ליהודים היה תפקיד מוביל בין בעלי החנויות ובעלי המלאכה, ובייחוד בין התופרים והאופים. הם עסקו גם בעיבוד עורות, עיבוד פרוות, ייצור כובעים, טווית בדים. הרופא היחיד בעיירה היה גם הוא יהודי, וגם שלושת הכירורגים ושלושת הספרים.

בתקופת מלכות פולין (הממלכה הקונגרסאית) האוכלוסייה היהודית עדיין הייתה הגורם המניע בחיי המסחר בשיירפץ. מקור הכנסות ניכר של האוכלוסייה היהודית נותר במכירת אלכוהול – ליהודים היו שייכים 33 בתי מרזח (1844). בראשית המאה הי"ט הסוחרים היהודים בשיירפץ נתנו ידם בעיקר במסחר בבדים, בתבואה ובסוסים. הם החזיקו בתחבורה ממונעת בידי סוסים והעבירו סוחרים וסחורות לווארשה, פווצק וערים גדולות אחרות. מראשית שנת 1844 הם פתחו תנועת אומניבוסים משיירפץ לפווצק. משמעותה וחשיבותה של תחבורת האומניבוסים לא קטנו גם לאחר בניית מסילת הברזל שעל נהר הוויסלה (Koleja Nadwiślańska), נהגי האומניבוסים היהודים הובילו סחורות ונוסעים עד לתחנת הרכבת הקרובה. הכנסה משמעותית התקבלה מאספקת סחורות ליחידות הצבא הרוסי שחנו בשיירפץ בין השנים 1865-1914.

בראשית המאה הכ' המצב הכלכלי הורע, התעצמה גם התחרות במשק, מה גם שהחל משנת 1912 ה"אנדציה" ("הדמוקרטיה הלאומית" האנטישמית) עודדה את הצבור להחרים בתי עסק יהודים. בעלי העסקים הקטנים בין היהודים ניסו להתחבר וליצור חברות עם הון גדול יותר, ובכך אפשרויות גדולות יותר למאבק בתחרות. בתקופה שבין שתי מלחמות העולם פעל קואופרטיב ההלוואות והחסכון בשיירפץ ("Sierpska Pożyczkowo-Oszczędnościowa Spółdzielnia"). ב-1922 מתוך 70 החברות הרשומות בה 57 היו שייכות ליהודים (מסחר בתבואה, בעץ, במוצרי החלב, במוצרי הגלנטריה ובחומרי בנייה). הדבר עורר חוסר שביעות רצון מצד בעלי העסקים הנוצרים, ומועצת העיר ניסתה לשנות את סדר ימי המסחר בעיר מימי שלישי וששי לימי שלישי ושבתות. ביטוי מוחשי ליחסים ההולכים והמדדרים עם האוכלוסייה הפולנית אתנית היו התפרעויות אנטישמיות שהתרחשו בעיר בשנת 1935 ו-1939.

אחוז היהודים באוכלוסיית שיירפץ ירד באופן שיטתי בפולין שחידשה את עצמאותה: מ-43 אחוזים בשנת 1921 עד פחות מ-30 אחוזים בשנות השלושים. המפלגות הפוליטיות היהודיות צברו אהדה, בייחוד התנועות הציוניות (מזרחי, פועלי ציון השמאלית, הארגון הציוני בפולין), הסוציאליסטים מהבונד ואגודת ישראל החרדית. במאות הי"ט והכ' ילדים רבים והנוער היהודי יכלו ללמוד במספר בתי ספר שונים. בעיר פעלו 13 חדרים, וכן בית ספר יהודי לנשים של בלינה איירבאך בן שתי הכיתות, בתי ספר תורניים וצבוריים פולניים וכן שתי ישיבות. פעל מועדון ספורט יהודי "מכבי".

מלחמת העולם השנייה והשוואה שמה קץ לקהילה היהודית בשיירפץ. בתחילת ספטמבר 1939, לפני פלישת צבא גרמניה לעיר, חלק מהאוכלוסייה היהודית נמלטו משיירפץ. כבר בסוף ספטמבר הגרמנים שרפו את בית הכנסת הגדול, ובנובמבר, לאחר סיפוחה של העיר אל שטחי הרייך, החלו בגירושים. הטרנספורט הראשון הגיע דרך פומיכובק לנובי דבור מאזובייצקי. בשיירפץ הורשו להישאר רק 500 יהודים, בעיקר בעלי מלאכה. עבורם נפתח באביב 1940 גטו, שכלל את הרחובות: ברובנה, גורנה וקילינסקייגו. מונה גם היודנראט, שהיה לו מעמד חיובי מסוים בין תושבי הגטו. קבוצות אחרות שגורשו אל הגנראל גוברנמן הגיעו לגורה קלווריה, סוקולוב פודלסקי, לומאזי ווארשה (1940).

בשלהי נובמבר וראשית דצמבר 1941 הגרמנים החלו בחיסול גטו שיירפץ, שהסתיים בראשית ינואר של השנה הבאה לאחר מכן בגירוש למחנות ההשמדה באושוויץ וטרבלינקה. בעת הכיבוש רוב מבני העץ ברובע היהודי הושמדו. בתום המלחמה שבו לשיירפץ יהודים בודדים. קם סניף של הועד המרכזי של יהודי פולין, ובו 19 חברים, שרובם היגרו מפולין בשנים הבאות.

בית העלמין היהודי בשיירפץ נזכר לראשונה בשנת 1775. הוא הוקם במרחק של קרוב לקילומטר וחצי דרומית מזרחית ממרכז העיר, בצדו המערבי של רחוב וולאדיסלב יאגללו דהיום, הנמשך לאורך הנהר שיירפניצה. שטחו של בית העלמין מוקף בשתי חומות: "הפנימית" ו"החיצונית"; כעת הוא משתרע על חלקה של 2,3 הקטר. בעת מלחמת העולם השנייה בית העלמין היהודי נחרב בידי הגרמנים, שהשתמשו במצבות שגדעו לייצור אבני שפה ולריצוף הרחובות.

בשנת 1947 בשטח בית העלמין הוקמה אנדרטת זכרון המנציחה את זכרם של יהודי שיירפץ, שנספו בשואה. בין השנים 1970-1972 בסביבת האנדרטה הוצבו חלקי מצבות שנמצאו, ושטחו הוקף ברשת ברזל. בית העלמין נותר סגור למעשה עוד מימי המלחמה, והוא נסגר מינהלית בהחלטה רשמית של השלטונות בשנת 1964. היום על שטח של 0,2 הקטר, המהווה למעשה חוחמת זכרון (שטח בגבולות החומה "הפנימית") נמצאים כ-170 שברי מצבות, שהעתיקה מביניהן מגיעה מ-1850. המצבות משיירפץ ששרדו נמצאות במצב שימור רע – אף לא אחת לא נשתמרה במלואה, ורק עשרים וכמה מאפשרות זיהו כלשהו.

בין השנים 1998-1999 צאצא של הצדיק משיירפץ הרב אליקים שלזינגר מימן את בניית החומה של בית העלמין והסדרתו, ולאחר הצבת החומה נתקיים טקס דתי של חידוש סמלי של חניכת בית העלמין. עד לראשית המאה הכ"א בבית העלמין היה עוד בית טהרה שנבנה ב-1928 ובית הקברן. בית העלמין הוסדר ונוקה שוב ב-2009.